

ANTON MEDVED:

BLAGOR MRTVIM ...

O četu.

Nocoj, ko pojemajo luči na grobih,
jesenske venejo zadnje cvetice,
dozdeva se mi, moj dragi oče,
da zopet oziram se v tvoje lice.

Nocoj, ko umirajo tožni zvonovi
s tresočim glasom, čimdalje tišim,
dozdeva se mi, moj dragi oče,
da zopet tvoje besede slišim.

Nocoj, ko stopam osamljen naproti
večernega vetra mehkim perutim,
dozdeva se mi, moj dragi oče,
da tvojo desnico na ramenih čutim.

In ti si umrl. Zakaj se povračaš?
Mar rad bi nazaj v okove telesa?
Ah, ne na zemljo, na zemljo tožno,
moj oče, tvoj duh se sêli v nebesa!

Julijani M.

Črnilnik svetli, ki zdaj vanj pomakam
pero nemirno, tvoj je dar,
takrat poklonjen mi, ko novomašnik
poljubil prvič sem oltar.

Tvoj sveti zanos, žena plemenita,
kako mi je bodril duha,
tvoj blagoslov me spremljal je na potih,
da vnet sem delal za Boga,

da vnet sem se povsod spominjal tebe
in tvojih drážestnih otrok —
kar treščí vame žalostna novica,
da te pozval je k sebi Bog.

In zdaj ovijajo jesenske kite
tvoj hladni grobni spomenik,
in zdaj veljajo ti zamolkli vzdih,
ne radosti otroške klik.

Naj danes položim, oblečen črno,
molitve zate na oltar:
Nikar na nebu ti me ne pozabi,
jaz ne pozabim te nikdar.

Josipu B.

Kako si zašel med mrtvece ti?
 Sam sebi ne morem verjeti,
 da zgodaj tako si zatisnil oči,
 obmolknil za vedno na sveti.

Na tvojem obrazu slutim smehljaj.
 Ta zemlja ti bila je tujka,
 saj ti si srečnejši, kot bil si kedaj,
 kar senči te vrba žalujka.

Spomine na tebe, prijatelj, kako
 srce plemenite mi nosi,
 nič družega ne, kalí jih le to,
 da plodno odložil pero si.

Življenje brezmadežno, jasno ko dan,
 prineslo ti smrt je veselo,
 morda si se ločil zato le solzan,
 ker moral pustiti si delo.

A s svojimi deli delaš še zdaj,
 v njih nove zamisli nam stvariš.
 Uživaj pokojen zasluženi raj,
 na svidenje, blagi tovariš!

Franici K.

Po tebi se mi toži
 nocoj vse bolj kot drugi čas,
 po tebi, mladi roži,
 ki zgodaj te objel je mraz.

Kot cvet v jutranji rosi
 tako nerad, a brez moči
 uklone glavo kosi,
 nerada si umrla ti.

A svet te ni premotil
 za svojo omamljivo slast,
 tvoj duh te je napotil
 živeti le za Božjo čast.

Zdaj bivaš pač tam gori,
 kjer ni želja, kjer ni solza,
 med angelskimi zbori
 pred svitom samega Boga.

In vendar se mi toži
 vsebolj kot drugi čas nocoj
 po tebi, mladi roži,
 po tebi, vzorni angel moj!

